

HOOFDSTUK 1

Ting-ting-ting.

Het geroezemoes verstomde meteen toen Frank Mintiens met een zilveren lepel op de rand van zijn glas champagne tikte.

‘Go papa, go!’ riep Merel enthousiast. Het leverde haar een woedende blik op van Saskia Veugels, de vrouw die het evenement had georganiseerd.

Merel wierp haar een blik terug en keek dan snel weg. Ze schoot in de lach toen ze aan haar eerste ontmoeting met Saskia terugdacht.

Carine, de mama van Merel, had haar man overtuigd om Saskia in te huren voor de organisatie van de opening van het nieuwe bedrijfsgebouw. Al van bij de eerste meeting was Saskia als een stormram tekeergegaan. ‘Maakt u zich maar geen zorgen meneer en mevrouw Mintiens, uw feest is bij mij in goede handen’, zei ze terwijl ze als een gek lijstjes begon te maken op haar iPad.

Merel vond haar grappig. Saskia was een rijzige, slanke vrouw met halflange donkerblonde haren, en ze trok haar neus altijd op alsof het verschrikkelijk stonk.

‘Dus... ik overloop even’, zei Saskia plechtig. ‘We verwachten honderdvijftig gasten, waaronder ook de burgemeester, het hele schepencollege, alle notabelen van het dorp en jullie werknemers en hun partner. Zullen we veertig flessen champagne rekenen?’

Saskia wachtte het antwoord van Frank en Carine Mintiens niet af. ‘Laten we er zestig van maken. Niks zo erg als een feestje waar de gasten met een droge keel naar huis vertrekken. En ik voorzie dus vijf lepelhapjes per persoon. Drie warm, twee koud, voor elk wat wils dus. Of zullen we er meteen zes van maken? Niemand heeft graag honger.’ Saskia bleef maar doorratelen, Merels ouders kregen er geen speld tussen.

‘Zo, ik weet wat me te doen staat’, zei Saskia terwijl ze rechtstond en Merel en haar zus An-Sofie, die aan de andere kant van de ruime woonkamer in een magazine bladerden, straal negeerde.

Ze schudde Frank en Carine de hand. ‘Meneer en mevrouw Mintiens, ik zorg ervoor dat het een knalreceptie wordt. Dat moet ook voor zo’n geweldig bedrijf! Jullie mogen er echt trots op zijn!’

Terwijl Merels moeder Saskia naar de voordeur begeleidde, hoorde ze Saskia nog altijd ratelen. Gek hoe dat mens erin slaagde om zoveel na elkaar te zeggen zonder één keer naar adem te moeten happen.

‘Feesten als deze organiseren is mijn leven’, gaf Saskia nog mee. ‘Al ben ik stilaan aan een nieuwe uitdaging toe.’

‘Ah ja?’, vroeg Merels moeder eerder uit beleefdheid dan uit echte interesse. ‘Wat dan?’

‘O, als het even kan, ga ik me specialiseren in huwelijken. Ik denk dat ik de perfecte wedding designer zou zijn’, antwoordde Saskia met een brede glimlach. ‘Als je dochters ooit gaan trouwen, je hebt mijn nummer!’

‘O, maar dat is nog een beetje te vroeg’, zei Merels moeder.

Saskia keek haar met grote ogen aan. ‘Ik zeg altijd: je kunt er beter te vroeg dan te laat aan beginnen!’, zei ze doodernstig. Carine Mintiens keek haar verbaasd aan. ‘Met de voorbereidingen van het trouwfeest, bedoel ik’, haastte Saskia zich. ‘Ah, natuurlijk’, zei Carine.

Saskia zwaaide met drie vingers. ‘Ciaociao, ik mail morgenvoormiddag de offerte door.’ Ze stapte in haar glimmende zwarte auto en stooft weg.

‘Amai, wat was dat? Precies een tornado in huis’, zei Merel.

‘Eh, wat?’, vroeg haar zus verstrooid. Ze was te verdiept in haar magazine om het gesprek echt gevolgd te hebben. ‘Die Saskia!’, zei Merel ongeduldig.

‘Maar die Saskia is wel de beste in haar vak’, kwam Merels vader tussen. ‘Allez, als we haar mogen geloven tenminste. Ze kan wel uitstekende referenties voorleggen. Ze mag nu al drie jaar op rij het Bal van de Burgemeester organiseren. En die man neemt zeker niet zomaar de eerste de beste.’

Saskia had in elk geval de job gekregen, en dus stond iedereen hier nu verzameld op het grote betonnen plein. Collega-handelaars, klanten alsook de burgemeester, enkele schepenen en nog een reeks vooraanstaanden uit de gemeente, zoals Karel Wolfs. Hij was de directeur van het SAS, de school waar Merel was ingeschreven nu ze binnen enkele weken aan het eerste middelbaar zou beginnen. Merel had ook enkele vriendinnen mogen uitnodigen, zoals Nona Willems, Julie Debruyne en Eline Broers. Haar BFF’s met wie ze bijna de hele lagere school had opgetrokken en die zich samen met haar op het SAS hadden ingeschreven.

‘He, pssst, Merel!’ riep Nona net iets te luid. Merel zwaaide een beetje verlegen terug. Nona wist nooit goed wanneer ze even haar mond moest houden en viel altijd op, ook al was dat niet haar bedoeling.

‘Mag ik even uw aandacht allemaal?’

Merel schrok op uit haar gedachten. Hoelang had ze hier staan dagdromen?

Haar vader schraapte zijn keel. ‘Het is mij een bijzondere eer en genoeg jullie welkom te heten op deze feestelijke receptie naar aanleiding van de opening van ons nieuwe bedrijfsgebouw.’

Saskia gaf Merels vader stiekem een elleboogstoot.

‘In goede banen geleid door de vermaarde Saskia Veugels’, vervolgde hij. Een beleefd applaus weerklonk, terwijl Saskia haar gebleachte – en dus iets té parelwitte – tanden bloot lachte.

‘Bij die nieuwe gebouwen hoort ook een nieuw uithangbord. Als jullie mij even volgen, gaan we dat nu onthullen.’

Iedereen volgde Frank Mintiens naar de straatkant waar de ingang van het terrein zich bevond. Merel en haar familie woonden links in een grote villa met tuin en zwembad, waardoor het leek alsof ze toch niet op het bedrijfsterrein zelf woonden. Een groot paneel met het nieuwe logo in donkergroen neonlicht zat nog verborgen onder een groot wit zeil. Het glansde in de avondzon.

‘Dames en heren, met grote trots stel ik u voor: Meststoffen Mintiens!’ Merel kreunde. Ze was zo vreselijk ontgoocheld! ‘*Epic fail*’, was het enige dat door haar hoofd schoot.

Op het nieuwe paneel stond in reuzengrote letters: ‘MESTSTOFFEN MINTIENS’.

Merel wendde zich tot haar zus. ‘Meststoffen Mintiens? *Really?* Menen ze dat nu echt?’, siste ze tussen haar tanden.

An-Sofie haalde onverschillig haar schouders op. ‘Ja en, *so what?* Papa en mama verkopen meststoffen. Het is wat het is. En het is duidelijker dan de vorige naam, Firma Mintiens.’

Merel kon wel door de grond zinken van schaamte. Mest-stoffen! Mest! Dat klonk zo boertig. Ze had er al spijt van dat ze Nona, Julie en Eline had uitgenodigd. Wat moesten die wel denken van haar?

‘Het is niet omdat ze meststoffen verkopen dat ze daar zo mee te koop moeten lopen’, zei Merel met een pruillip. Haar zus keek haar verbijsterd aan.

‘Dat klinkt zo... zo boers! Ik had hen nochtans een geweldige suggestie gedaan. Ik had het nog speciaal opgezocht in mijn Engels woordenboek. ‘*Mintiens Fertilizers*’! Dat klinkt toch veel chiquer dan Meststoffen Mintiens.’

Merel spuwde de woorden uit alsof ze haar een vieze smaak in haar mond gaven. Ze trok haar neus op, zoals Saskia Veugels dat ook altijd deed.

‘Meststoffen Mintiens! Hoe moet ik dat op mijn nieuwe school gaan uitleggen? Iedereen gaat mij uitlachen!’ De moed zonk Merel nu al in de schoenen.

‘Hou nu toch even je mond’, siste An-Sofie. ‘Iedereen kijkt naar ons. Doe toch eens normaal! Je hangt echt weer de dramaqueen uit vandaag!’

Op dat moment klapte Saskia tweemaal kort in haar handen. Het signaal voor de obers en serveuses om met de drank en de hapjes te beginnen rondgaan. Merel stond even moederziel alleen, te twijfelen of ze a) door de grond zou zinken van schaamte, b) zich op haar

nerveus zijn vingertoppen tegen elkaar. 'Ik ga nog even dag zeggen aan je ouders Merel. Het was echt een geslaagde ontvangst.'

'Hopelijk ontvangt hij ons even goed op het SAS!', zei Julie een beetje brutaal. Maar Karel Wolfs was al te ver weg om het nog te horen.

'Nog iemand dorst?', vroeg Eline toen een knappe ober naar hen toe stapte.

Nona bekeek de jongeman van top tot teen. 'Ikke wel!', kirde ze. 'En honger ook!'

Julie en Eline begonnen te lachen, zelfs Merel deed mee. Ze namen elk een frisdrankje en klonken de glazen tegen elkaar. 'Op nog veertien geweldige vakantiedagen', zei Merel. 'En dat we ook in het middelbaar BFF's mogen blijven', voegde Nona er op plechtige toon aan toe. De drie anderen knikten enthousiast en hieven nog eens hun glas.

'Op ons!'

HOOFDSTUK 2

De laatste vakantiedagen gleden onherroepelijk weg als fijne zandkorrels door de vingers, tot grote spijt van Merel. De enige troost was dat haar moeder samen met haar twee dochters nog naar de stad was getrokken om naast nieuw schoolgerief ook een paar nieuwe outfits te kopen.

‘Ik ben zo blij dat ze op het SAS geen schooluniform hebben’, zei Merel toen ze met hun drieën over de Meir slenterden. ‘Ja, dat is zo *boring*’, zei An-Sofie terwijl ze haar neus ophaalde. ‘Op mijn school hebben ze dat gelukkig ook al afgeschaft.’

Merels zus ging niet naar het SAS, zij had enkele jaren geleden voor een modeopleiding gekozen en ging naar het AFS, het Antwerp Fashion Institute, een prestigieuze modeschool in het centrum van Antwerpen. Ze droomt ervan om het te maken als modeontwerpster. Of als model, maar dat leek haar een onbereikbare droom. Ze had alleszins wél de looks, vond iedereen. An-Sofie was groot en slank, had hoge jukbeenderen, bruine, amandelvormige ogen en volle lippen. Ze was een miniversie van haar moeder. Merel leek ook wel op haar

moeder, maar ze had toch meer trekken van haar vader. An-Sofie was ook heel creatief. Af en toe maakte ze zelf een outfit en die waren tot nu toe heel geslaagd, vond Merel. Haar zus had echt wel talent. Ze had al eens een onesie gemaakt uit een donkerblauw fluwelen gordijn, en het zag er nog stijlvol uit ook.

Maar net zo graag ging An-Sofie shoppen in grote modeketens. 'Je kunt overal inspiratie opdoen', zei ze terwijl ze in een bak met de laatste solden rommelde. Merel toonde totaal geen interesse, zij keek alleen maar naar de nieuwe herfstcollectie.

'O, dit jurkje vind ik wel cool', zei ze terwijl ze tegelijk een pastelroze topje uitzocht. Multitasken, daar was ze altijd goed in geweest, zeker bij het shoppen. Ze was in de wolken dat mama had gezegd dat ze hun zakgeld niet hoefden aan te spreken en ze dus extra budget kregen.

'Het is toch wel speciaal nu ons Merel ook al naar het middelbaar gaat!', zei Carine Mintiens terwijl ze trots door de haren van haar dochter streek. 'Jullie worden zo snel groot!' Haar ogen werden een beetje vochtig. Merel en An-Sofie keken elkaar lachend aan. Ze vonden het grappig dat hun moeder tegenwoordig steeds sneller ontroerd raakte.

Nadat de twee zussen zich elk drie nieuwe outfits hadden aangeschaft, trokken ze naar de Groenplaats om nog even iets te drinken op een terrasje voor ze naar de winkel met schoolbenodigdheden zouden trekken. Het was een stralende zomerdag, een terrasje zou deugd doen. Voor Merel had deze shoppingnamiddag hier al mogen eindigen, maar ze had nog enkele schriften nodig, een pakje kleurstiften, enkele potloden en balpennen, en een nieuwe passer. De vorige had het begeven in de laatste week dat ze in het zesde leerjaar zat.

'Voor mij een bananenmilkshake graag', zei Merel. An-Sofie bestudeerde eerst nog uitgebreid de kaart en bestelde dan een coupe aardbeien. 'Weet je wat, ik doe mee', zei Carine Mintiens. 'Ik heb ook nog wel eens zin in lekker ijs, dat is al zo lang geleden.'

Ze genoot er zo hard van om met haar twee mooie dochters op stap te zijn. Carine werkte mee in de zaak van hun vader als hoofd van de boekhouding en hield eigenlijk vooral ook in alle andere afdelingen een oogje in het zeil. Dat was nodig, want haar man was naast een harde werker en een echte bon vivant, vooral ook een gigantisch warhoofd. Als hij de personeelszaken, of nog erger, de facturen had moeten beheren, was Meststoffen Mintiens allang failliet gegaan.

Terwijl Merel met luide slurpende geluiden haar laatste druppels milkshake via het kartonnen rietje omhoogzoog, kreeg ze plots een man in de gaten die hen de hele tijd zat aan te staren. Merel verstijfde. 'Is er iets?', vroeg haar moeder. 'Je doet zo raar.' 'Niet omkijken', fluisterde Merel. 'Er zit daar een creep ons de hele tijd aan te staren.'

Merels mama en haar zus keken natuurlijk meteen achter zich. Er zat inderdaad een man die vooral An-Sofie leek te bestuderen.

'Hij zou zich moeten schamen', zei An-Sofie terwijl ze een rode blos op haar wangen kreeg. 'Die zit ons inderdaad aan te gapen.'

Carine Mintiens nam haar portemonnee uit haar handtas en legde een briefje van twintig euro op de tafel. De dienstster kwam snel naar hun tafeltje en begon in haar schort naar wisselgeld te zoeken. 'Het is goed hoor, laat die euro maar zitten', zei Carine. Het meisje knikte haar dankbaar toe. Carine knikte vriendelijk terug. Ze had vroeger ook nog als jobstudente in de horeca gewerkt, en ze wist hoe hard die

jongens en meisjes moesten werken, zeker op drukke zomerdagen. ‘Tot ziens!’

Ze stapten haastig weg. Merel keek achter zich. Tot haar grote schrik was ook de starende man opgestaan. Hij wandelde achter hen aan en versnelde plots zijn pas.

‘O mama, die gast volgt ons!’, siste Merel in paniek.

An-Sofie nam haar smartphone. ‘Ik bel de politie’, zei ze. ‘Die zullen die griezel wel aanpakken.’ Op dat moment haalde de man hen in.

‘Excuseer dames’, zei hij met vriendelijke stem. ‘Mag ik jullie even storen?’

‘Euh... liever niet’, zei Carine. ‘Mijn dochters en ik zijn gehaast. Wat moet u?’

De man haalde een visitekaartje uit zijn portefeuille en overhandigde dat aan Carine. ‘Ik ben Jean-Louis Costermans van Model’s Agency Antwerp. Ik ben talentscout. Uw oudste dochter heeft alles om het te maken als topmodel. Ze is groot, slank en heeft de perfecte uitstraling.’ Hij werd helemaal lyrisch. ‘Die wenkbrauwen en die jukbeenderen, dat is helemaal wat onze opdrachtgevers op dit moment zoeken!’ An-Sofie keek haar moeder opgewonden aan en werd zo rood als een tomaat.

‘Topmodel? Maar meneer, u overvalt mij hier een beetje mee’, zei Carine Mintiens. Merel had verwacht dat ze die kerel meteen zou afschepen, maar haar moeder leek wel gevleid door wat de man zei.

‘Dat begrijp ik helemaal mevrouw’, zei Jean-Louis Costermans. ‘Kijk, u heeft mijn kaartje met mijn gegevens. Denk er eens over na en bespreek het met uw dochter.’

‘Ik heet An-Sofie’, zei haar zus snel. ‘An-Sofie Mintiens.’

Ze was ineens wel heel vrijgevig met privé-informatie, vond Merel. Daarnet had ze die kerel nog een griezel genoemd die ze aan de politie ging uitleveren, en nu had ze nog net niet haar gsm-nummer gegeven. Een griezel was het inderdaad niet, moest Merel toegeven. Hij had een mooie stem, en zijn diepbloauwe ogen boezemden vertrouwen in.

‘Bel mij gerust voor een afspraak om eens langs te komen op ons bureau. Misschien kunnen we dan een testshoot inplannen. Geheel vrijblijvend, dat spreekt voor zich.’

An-Sofie hapte naar adem en keek haar moeder enthousiast aan. Maar Carine bleef er stoicijns kalm onder. ‘We zullen wel zien, meneer Costermans. Ik bespreek het eerst even met mijn man.’

Jean-Louis Costermans knikte tevreden. ‘Fijn, ik kijk er al naar uit. Wie weet is dit het begin van een prachtig avontuur voor An-Sofie.’ Hij knipoogde naar haar en stapte met zelfzekere tred weg. Merels zus begon bijna te hyperventileren.

‘Wat een lieve man!’, giehelde An-Sofie zodra Jean-Louis Costermans uit het zicht was verdwenen. Merel voelde een steek van jaloezie door haar hart gaan.

‘Lieve man? Vijf minuten geleden ging je hem nog laten oppakken door de politie’, sneerde ze.

‘Och, dat was even een misverstand’, zei An-Sofie snel. ‘Die kerel heeft overduidelijk oog voor schoonheid en talent. Stel je voor, ik topmodel! En modeshoots en catwalks in New York, Milaan en Parijs.’ Ze klapte verrukt in haar handen. ‘Een droom die uitkomt! En als ik wereldberoemd ben, lanceer ik mijn eigen modemerkl!’

Carine Mintiens temperde meteen het enthousiasme van haar dochter. ‘Rustig An-Sofie, voetjes op de grond. Ik wil toch eerst eens

uitzoeken of dat Model's-ding een betrouwbaar agentschap is. En dan moeten je vader en ik nog het een en het ander bespreken. Ik geef toe dat dit misschien wel iets voor jou is, maar je studies zijn er ook nog hé. Een diploma halen is en blijft belangrijk!

'Ik wil anders ook wel mee voor zo'n testshoot', wierp Merel voorzichtig op.

'Jij? Jij bent nog veel te jong!', zei An-Sofie met een schamper lachje. 'En je hebt het gehoord, je moet echt de looks hebben die ze op dit moment zoeken. Jij bent ook nog te klein. Ik ben al 1 meter 75, maar jij moet je groeispurt duidelijk nog krijgen.' Het klonk neerbuigender dan ze bedoeld had.

'Zeg, omhooggevallen verwaand nest', zei Merel nijdig. 'Chill eens! Ik ben op één jaar tijd al bijna tien centimeter gegroeid! Voor je het weet haal ik je in!'

'Jullie zijn allebei even mooi', suste Carine. Ze had gezien hoe erg de opmerking van An-Sofie Merel had gekwetst en probeerde snel de gemoederen te bedaren. 'Maar het is waar, Merel moet eerst aan haar middelbaar beginnen en daar moet ze nu eerst op focussen. En jij moet je ook nog geen illusies maken, An-Sofie. De school blijft tot nader order voorrang krijgen!'

An-Sofie trok een pruillip. Haar moeder keek haar streng aan. 'Discussie gesloten.'

Merel kon een glimlach niet onderdrukken.